

Arrest

nr. 155 495 van 27 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, en X en X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 7 mei 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 september 2015.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat eerste verzoekster geen vrees voor vervolging aannemelijk maakt ten aanzien van Servië, eerste verzoekster niet kan overtuigen dat het Macedonisch staatsburgerschap haar wordt ontnegd zij recht heeft op gezondheidszorg in Servië, haar

verklaringen over de detentie van haar zoon L. in 2013 niet overeenkomen met die van haar echtgenoot (tweede verzoeker), geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen van haar kinderen L. en L. (derde en vierde verzoeker) aangaande hun directe vluchtaanleiding uit Macedonië, en haar verklaringen over haar zoon L. aangaande de handelwijze van de Macedonische autoriteiten moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met de beschikbare informatie.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift er niet in slagen om de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan het op algemene wijze poneren van een vrees voor vervolging dan wel een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en het volharden in hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook allerminst vermogen de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

In de mate verzoekers vooreerst een poging ondernemen om de vaststellingen in de verklaringen van derde en vierde verzoeker te weerleggen en tevens argumenten dat zij met de tegenstrijdigheden niet werden geconfronteerd, merkt de Raad op dat van asielzoekers die om dezelfde reden en op hetzelfde moment hun land van herkomst ontvluchten redelijkerwijs kan aangenomen worden dat zij coherente verklaringen afleggen. Zo mag aangenomen worden dat derde verzoeker precies kan stellen of de paspoorten in beslag werden genomen aan de grens dan wel thuis, en mag tevens aangenomen worden dat derde en vierde verzoekers coherente verklaringen afleggen over het feit of de politie al dan niet schade aanrichtte bij de huiszoeking (deuren insloeg, kleren op de grond – niets verplaatsten geen schade).

Waar wordt gesteld dat eerste verzoekster over geen enkel recht beschikt in Macedonië komen zij niet verder dan blote beweringen die de motivering dienaangaande niet ontkrachten. De motivering ten aanzien van de zoon L. en de houding van de Macedonische autoriteiten wordt niet weerlegt met de bewering dat de informatie sterk te nuanceren is en het citeren van onvertaalde stukken uit een rapport. Wat de situatie van de zoon L. betreft, stelt de Raad vast dat deze zoon de Macedonische nationaliteit heeft, en uit de informatie blijkt dat de Macedonische autoriteiten/politie voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen garandeert. Met blote beweringen over de zoon L. tonen verzoekers niet aan zij en L. een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen van ernstige schade.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 september 2015, voeren verzoekende partijen aan dat zij, met uitzondering van eerste verzoekende partij, en de persoon in het dossier 174 931 één familie zijn die afkomstig zijn uit Macedonië. Ze wijzen op de recente rellen in Macedonië waarbij hun huis werd vernield. Voor het overige verwijzen verzoekende partijen naar het verzoekschrift..

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 11 september 2015 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperkt zich immers louter tot het verwijzen naar hun verzoekschrift en naar de algemene situatie in Macedonië, zonder dat ze daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren. De loutere stelling dat er recent rellen hebben plaatsgevonden in Macedonië waarbij hun huis zou zijn vernield, volstaat niet om aan te tonen dat ze in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke. De Raad wijst er op dat ze met dergelijk algemeen verweer dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

Dat verzoekende partijen en de personen in het dossier 174 931 één familie zijn, doet aan voorgaande geen afbreuk.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS